

«Είναι συγκλονιστικό να απορρίπτει κανείς την ιδέα του Θεού. Ιδεολογικά τη σκέψη περί Θεού.»

Δεν είναι απλώς άρνηση μιας Ιεράς Παραδόσεως σχεδόν όλων των Εθνών της γης – θρησκευτική ιδέα. Αλλά και ιστορικώς παραδεκτή. Επιστημονικώς, δεν υπάρχουν στοιχεία αποδεικτικά.

Από όλους γίνεται δεκτόν ότι από την αρχήν του Θεού, ως αυτοζωής, υπάρχει και η αρχή της ζωής και η προνοιακή εξέλιξις της ζωής – όλα κάτω από τη δημιουργική δύναμη και σοφία της Θεού. όλη η ιστορική πορεία της ζωής του κόσμου και του ανθρώπου.

Η Παράδοσις των λαών, προφορική, αλλά και γραπτή, σήμερα,σε σοφά κείμενα δεν μπορεί να αναιρεθεί. Έρχονται και τα αρχαία μνημεία αυτής, διά των αρχαιολογικών ανακαλύψεων που επιβεβαιώνουν την αλήθειαν αυτήν. Όλα τα Μουσεία του κόσμου είναι ο κόσμος της Παραδόσεως και συνεχίζεται διαρκώς με την εξέλιξιν του κόσμου. Η Παράδοσις καλλιεργείται με τη φθορά, τον θάνατο, αλλά και την ανακαίνιση της ζωής. Η εξέλιξη της ζωής δεν τελειώνει. Όταν η ζωή που φθείρεται δεν τρέφει τη ζωή που γεννιέται, τότε η ζωή που γεννιέται δεν διατηρείται, αλλά καταστρέφεται.

Η Παράδοσις είναι παράγων της Κοινωνίας. Ο χρόνος προσφέρεται ως ενοποιός παράγων της κοινωνικής ζωής. Ενώνει το παλιό με το νέο.

Συνδετικός κρίκος η Παράδοσις. Ενώνει τοπικά και χρονικά μεμακρυσμένους ανθρώπους. Στηρίζεται στη μνήμη και καλλιεργεί την Κοινωνία. Παράδοσις είναι το πατρικό μας σπίτι. Ο τόπος μας, φορτισμένος με τις μήμες γονιών, προγόνων. Είναι φύλαγμα όλης της Παραδόσεως και μάς ενώνει με το νέον που συνεχίζεται.

Μοναχισμός: Υπάρχει μια ομάδα ανθρώπων που ζει έντονα με τις Παραδόσεις, ιδιαιτέρως της εκκλησιαστικής ζωής. Οι Μοναχοί. Ξεχωρίζουν από τον κόσμο και αποτελούν σημαντικό στοιχείο όλων των Παραδόσεων. Ζουν τις Παραδόσεις στη λατρευτική ζωή τους. Εργάζονται για να ζουν και προσφέρουν και φιλοξενία σε όσους θέλουν να τους γνωρίσουν. Ζουν εν νηστεία, εργασία και προσευχή. Πολλοί εξ αυτών διακρίνονται για τον ενάρετο, άγιο, τρόπο ζωής των. Κάποτε δέχονται μια δύναμη που τους χαριτώνει. Το ζουν πολλοί επισκέπτες αυτών. Αλλά αυτός ο τρόπος ζωής δεν είναι για πολλούς. Μπορεί όμως να είναι και καταφύγιον πολλών δοκιμαζομένων ατόμων ή μετανοούντων.

Η Παράδοσις είναι διαρκώς κίνηση και ζωή. Δεν καλλιεργείται με την συντήρηση. Είναι διαρκής πρόοδος και μάλιστα με ηθικά κριτήρια. Δεν βιώνεται έξω από την αρετή και την καθαρότητα του ψυχικού κόσμου του ανθρώπου. Κάποτε, εκθειάζεται.

Ο Χριστιανισμός δημιουργεί δική του Παράδοσις, ως θρησκεία. Χαρακτηρίζεται η Παράδοσή του ιερή. Το ιερό, στον Χριστιανισμό, διακρίνεται από το κοσμικό. Όπως το Ιερό των Ναών. Το ιερό αγιάζεται. Προσπαθεί να πλησιάσει το θείον. Κέντρο της Παραδόσεως, στον Χριστιανισμό, είναι το ιστορικό πρόσωπον του Ιησού Χριστού. Η διδασκαλία Του και ο ειρηνικός τρόπος ζωής του Χριστού, η αγάπη, μέχρι και τους εχθρούς του, είναι μοναδικά στοιχεία ανθρώπινης τελειότητας.

Η Εκκλησία δεν είναι ο Ναός, ο τόπος λατρείας, αλλά η Κοινωνία των πιστών. Αυτή είναι ο φύλαξ της Παραδόσεως. Προχωρεί στην ιστορία με ενότητα όλων των πιστών. Η λειτουργική ζωή της Εκκλησίας περιέχει όλην την Ιεράν Παράδοσιν και πάντα προσθέτει, αφομοιώνει και ό,τι καινούργιο δημιουργείται σ' αυτήν. Περιέχεται και ανακεφαλαιώνεται στα δύο βασικά της

Μυστήρια: Βάπτισμα – Χρίσμα και Θεία Ευχαριστία. Αυτά αποτελούν και το κέντρον της ζωής του Χριστού και όλων των πιστών χριστιανών. Διό και απαραίτητος η συμμετοχή των πιστών σ' αυτά. Στο ένα, πρώτο, στην αρχή της ζωής των και το άλλο συνεχώς επαναλαμβανόμενον εις ανάμνησιν Χριστού, ιδρυτού αυτής, και ως πνευματική τροφοδοσία.

«Τούτο ποιεείτε εις την εμήν ανάμνησιν». Ο Χριστός ήρθε, από Υιός Θεού, γεννήθηκε και ως υιός ανθρώπου από την Παρθένο Μαρία, νέα Εύα, και εφάνέρωσε τον Πατέρα Θεόν, όμοιος προς Αυτόν, ως αρχήν και τέλος της ζωής όλου του κόσμου. Ο Χριστιανισμός είναι απόλυτα χριστοκεντρικός.

Ο Απ. Παύλος παραγγέλει: Στήκετε και κρατείτε τις Παραδόσεις, ας παραδόσαμεν οι Απόστολοι Χριστού σε σάς, στην Εκκλησία των πιστών. Αυτή η Παράδοσις συνεχίζεται διά των Μεγάλων Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας. Ιδίως φανερώνεται στις Οικουμενικές των Συνόδους. Από εκεί έχουμε και το Ιερό μας «Πιστεύω» στη Θεία Λατρεία. Όπως και την Κυριακή Προσευχή από τον ίδιον τον Χριστόν.

Εκκλησία και Άγιον Πνεύμα:

Η Εκκλησία των πιστών ιδρύθηκε, με την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, από την ημέρα της Πεντηκοστής – εορτή ισάξια της Γεννήσεως του Χριστού. Εδώ, το τρίτον Πρόσωπον της Τριαδικής Θεότητας. Μυστήριον η τριαδικότης και μονοθεότης. Ο κόσμος στην Εκκλησία μεταμορφώνεται διά της μιμήσεως Ιησού Χριστού, βοηθούντος του Αγίου Πνεύματος. Το Άγιον Πνεύμα μεταφέρει τη χάρη, την αγάπη και τη σοφία του Θεού. Στους ανθρώπους που ζουν στην Εκκλησία του Χριστού. Αυτή είναι και η νέα Βασιλεία του Θεού στη γη. Σ' αυτήν καλλιεργείται η σωτηρία του ανθρώπου και η εν απολύτω ελευθερία αποδοχή των αληθειών της χριστιανικής πίστεως.

Η διδασκαλία, το κήρυγμα και η μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας προσφέρουν αυτό το έργο. Αυτά προσφέρονται στους ανθρώπους κάθε εποχής προς αποδοχήν της σωτηρίας των, αλλά απαιτούν πάντοτε εκσυγχρονισμόν για να γίνονται κατανοητά. Δεν μπορεί ποτέ να αποτελούν μια τυπική, μηχανική επανάληψη, κάποτε και σε γλώσσα δύσκολη ακατανόητη. Οι χριστιανοί που ανήκουν στην προτεσταντική μερίδα – Εκκλησία των χριστιανών – δεν έχουν άδικο να μελετούν την πηγή όλων αυτών, την Αγία Γραφή. Αλλά δεν μπορούν να την καταλάβουν όλη και ακριβώς διότι απορρίπτουν την β' πηγή της Εκκλησίας, αυτήν, την Ιεράν Παράδοσιν (Αγίους, γιορτές, Μυστήρια). Οι χριστιανοί δεν μπορούν να ερμηνεύουν κατά την κρίσην των ή να αυτοσχεδιάζουν την σωτηρία των.

Η Εκκλησία του Χριστού δεν καθελώνεται στο παρελθόν ούτε μπορεί να απορρίψει την εξέλιξη και την πρόοδον.

Η Παράδοσις αυτής είναι το κριτήριον της προόδου και της αληθείας. Ο Χριστός είναι πάντα το κριτήριο. «Εγώ ειμί η οδός, η αλήθεια και η ζωή». Χριστόν όμως γνωρίζεις από Ευαγγέλια που είναι Ιερά Παράδοσις της Εκκλησίας, πάντοτε προσφερόμενα κατάλληλα προς αληθή γνώση και ζωή αγιότητος. Στο Πρόσωπό Του ενώνεται το χρονικό με το αιώνιο. Το υπερβατικό. Δύσκολα θέματα. Αποτελούν μελέτη και κατανόηση.

Η Παράδοσις ομιλεί και για το έσχατον της ζωής, αλλά και οδηγεί προς αυτό. Είναι όλος ο θησαυρός της Βασιλείας του Θεού. Ταυτόχρονα είναι συνδεδεμένη και με την Οικονομίαν του Χριστού. Δύσκολον θέμα η Οικονομία της Θείας Χάριτος του Θεού. Προσφέρει όμως τα αγαθά της ζωής και τη σωτηρία ανθρώπων που ζουν κάποτε και έξω της Εκκλησίας, που είναι η σωτηρία των ανθρώπων.

Παράδειγμα ο Χριστός. Δεν κατάργησε τους θεϊκούς Νόμους, ούτε Παλαιάς, ούτε Καινής Διαθήκης. Αλλά προσφέρει τη σωτηρία και στους παραβάτες ή αγνοούντες αυτήν, με την συγχώρηση της αγάπης και το «ύπαγε, πρόσεχε και μη αμάρτανε πλέον». Όταν σου δοθεί κάποια έκτακτη στιγμή σωτηρίας.

Η σωτηρία του ανθρώπου επιτυγχάνεται με τη σωστή πνευματική καλλιέργεια διά βίου. Αλλά κάποτε υπάρχει και η δι' άλματος σωτηρία (Παναγ. Τρεμπέλας).

Ο Χριστιανισμός και η Εκκλησία του δεν φοβάται τη Συγκριτική Θρησκειολογία. Δι' αυτής, μάλιστα, έχει λόγον να πει την αλήθειάν της. Έχει όχι απλώς παγκοσμιότητα, αλλά Οικουμενικότητα. Είναι για όλον τον κόσμο. Έως εσχάτου της γης. Κατ' εντολήν Χριστού. Σ' αυτό το έργον ανταποκρίνονται οι δυνατοί που καλούνται να βαστάσουν και τα ασθενήματα των αδυνάτων. Η ιεραποστολική δράσις πολλών έχει να φανερώσει θαυμαστές ενέργειες μεταστροφής και σωτηρίας.

Τελικά, θα επικρατήσει η επί γης Βασιλεία του Χριστού. Εκτός αυτής πιστεύω ελάχιστοι απιστούντες. Η γη μας θα ξαναγίνει ο Παράδεισος της Βασιλείας του Θεού. Γι' αυτά κυρίως ομιλεί η Αποκάλυψις του Ιωάννη. Δύσκολη, ακατανόητη ακόμη για τους πολλούς. Το μόνο μη αναγινωσκόμενο βιβλίο της Αγίας Γραφής στη Λατρεία της Εκκλησίας μας.